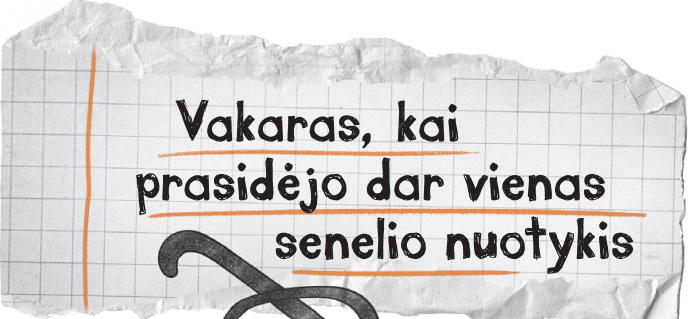
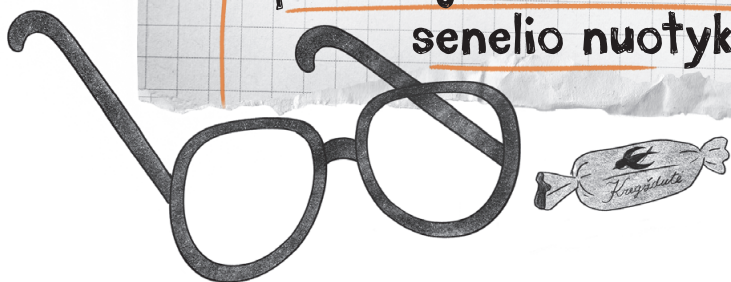

Vakaras, kai prasisidėjo dar vienas senelio nuotykis

Aš esu Bernardas, bet mane vadina Beniu.
Man dešimt metų.

Mokausi ketvirtyje klasėje, iki šių metų labai nemėgau Andriaus, nes jis pravardžiuodavo mane mažiumi ir graužiku. Čia todėl, kad aš mėgstu skaityti, o Andrius mėgsta ardyti daiktus.

Jis gali **sugadinti BET KĄ**.

Vieną dieną pasilikęs po pamokų Andrius išardė suolą. Bent jau mokytojos suolą būtų išardęs, bet ne, išardė saviškį. O tada kitą dieną pats turėjo sėdėti ant grindų, kol atėjo jo tėtis ir suolą surinko.

Andriaus tėtis nebuvo labai laimingas, sukanč varžtus jo ausys raudonavo. Spėjau, kad grįžęs namo nebuvo laimingas ir Andrius.

Parašyčiau negražesnę žodį, bet kadangi šią istoriją skaitys mano senelis, parašysiu tik tiek: Andrius – tikras kaušigalvis.

Dabar taip nebegalvoju.

Norėčiau, kad Patricija sėdėtų už manęs ir per matematiką galėčiau atsisukti jos ko nors paklausti.

Iš tikrųjų matematiką moku geriausiai klasėje, tik niekam iki galo to neatskleidžiu. Net matematikos mokytojai. Dar pagalvos, kad aš koks moksluikas. Bet man patinka Patricija, o jai patinka daug kalbėti ir juoktis. O dar labiau jai patinka, kai žino daugiau už mane. Tada dar labiau juokiasi.

Man LABAI PATINKA, kai Patricija JUOKIASI. Tuomet jos raudoni plaukai užsidega lyg ugnis, o jos

strazdanos pradeda šokinėti iki lubų. Kai strazdanos pagaliau sugrįžta, jų būna daug daugiau! Tikrai! Aš skaičiavau – kartą buvo devynios, o juokiantis pasidarė dvylika.

Kai Patricija žiūri į mane, aš visada skaičiuoju geriau. Eilėraščius deklamuoju kaip tikras aktorius, o bėgu – kaip olimpinėse.

Bet ši istorija ne apie mane, Andrių ar Patriciją. Ji apie mano senelį, taip pat Bernardą. Jo vardo niekaip netrumpina, nes jis – senelis ir būtų nemandagu.

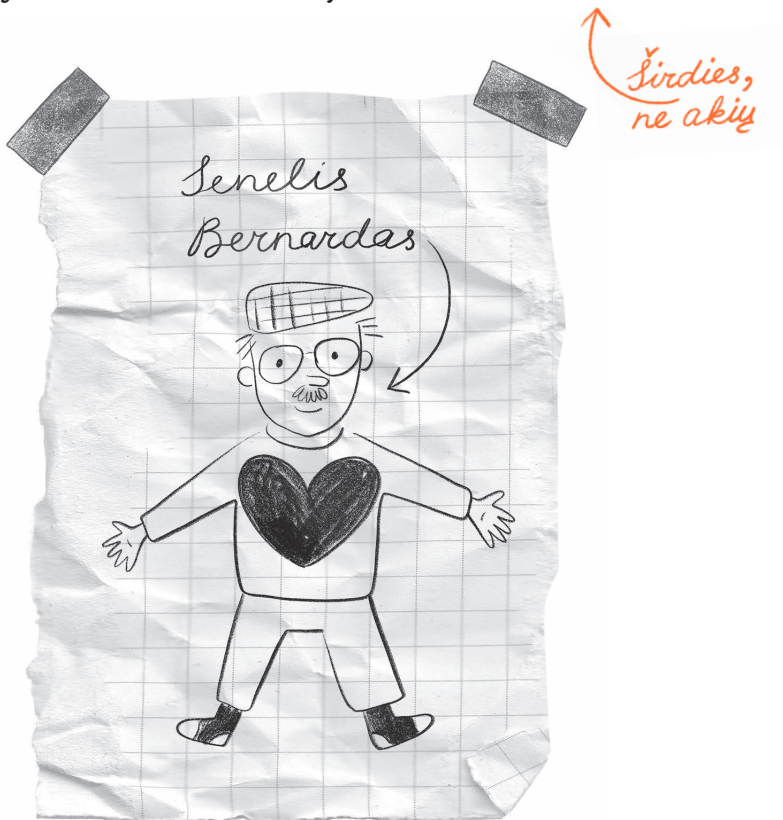
Mano senelis ypatingas, todėl ir buvau pavadintas jo garbei.

Nors jis visai nedidelis ir gal nelabai kuo išsiskiriantis iš kitų senelių (iš tikrųjų tarp kitų senelių jis

apskritai pradingtų dėl savo mažo ūgio), senelio akys tokios didelės, mėlynos ir geros, kad „kartą pamatęs negali atmatyt“. Taip sakė senelio draugas Jonas, kai pasakojo istoriją apie tai, kaip močiutė įsimylėjo senelį.

Dar senelis turi didelę gerą širdį, kuri, jei pamatuo-
tum, būtų didesnė ir už jį patį. Tik kad niekas nema-
tavo.

Tačiau senelis ypatingas, nes turi ne tik akis ir šir-
dį. Jas juk turi visi. Turbūt. Mykolas tai tikrai neturi.

Mykolas giriasi, kad ateityje bus prezidentas. Kas čia žino. GAL. Mūsų visų nelaimei, balsuoti už prezidentus eina žmonės, prieš tai pas gydytojus nepasitinkinę galvos, – taip nuolat burba senelis, žiūrėdamas žinias.

Žinoma, pirmiausia Mykolui reikėtų išmokti nekrapštyti nosies per klasės valandėlę. Nes, kaip sakė auklėtoja, „prezidentai taip nesieltgia, net kai niekas nemato“.

Bet apie Mykolą dar papasakosiu vėliau.

Senelis turi vieną nepaprastą kojine Greituolę ir linksmą debesėlį savo galvoje, „kuris sumaišo visus reikalus“. Taip sako mano mama.

Mama ir tėtis kartais galvoja, kad tas debesėlis ne visai linksmas. Bet kai perskaitysite mano istoriją, galėsite nuspręsti patys.

Šiandien senelis iške-
liavo į dar vieną nuotykį, todėl
nusprendžiau viską, ką per paskutines savaites sužino-
jau apie savo senelį ir visas man ant pečių sugulusias
MISIJAS, surašyti, kad atpainiočiau supainiotus daly-
kus ir galėčiau seneliui paskaityti, kai tik sugrįš.

Tad pradėsiu iš pradžių.

Kai buvau visai mažiukas, mano senelis gyveno kaime prie Kauno nedideliame namelyje, kurį iš visų pusių supo senos obelys, kriaušės ir slyvos.

Per tuos vaismedžius net namelio nesimatė. Tik besiraitantis kamino dūmas išduodavo, kad senelis verda slyvų uogienę, kurią abu kabindavom ilgais žiemos vakarais.

Kiekvieną rudenį medžių šakos linkdavo nuo vaisių ir šie sukirmiję krisdavo žemyn.

Tėtis vis norėdavo nugenėti obelis, bet senelis jam neleisdavo. Sakydavo, kad joms per daug skaudės. Todėl kiekvieną rudenį visi važiuodavome rinkti supuvusių obuolių, kraudavome juos į automobilio bagažinę ir veždavome į sąvartyną.

Kiekvieną rudenį, tempdamas didžiulius obuolių maišus iš bagažinės į sąvartyną, tėtis bumbėdavo, kad vieną gražią dieną pasiims pjūklą ir nupjaus tas **prakeiktas obelis**.

Bet tėtis medžių taip ir nenupjovė, o grįždami iš sąvartyno nupirkdavome seneliui nesukirmijusių obuolių iš parduotuvės. Jie būdavo užaugę ant **neprakeiktų**

obelų, todėl visi iki vieno tobulai įraudę ir vienodo dydžio.

Senelis savo namelyje gyveno vienas, nes močiutė mirė, kai tik tėtis, rėkiantis, plikas ir žaliai apsidirbęs, išvydo šį pasaulį. Senelis sakė, kad nieko gražesnio už tėtį nebuvo regėjęs. Nežinau, kiek čia tiesos, nes apsidirbusio tėčio nesu matęs.

Nors ir gyveno vienui vienas, seneliui niekada nebuvo liūdna. Jis juk turėjo mane.

Vasaromis tėvai atveždavo mane pas senelį ir palikdavo, kol ateidavo metas grįžti į darželį, o vėliau – į mokyklą.

Senelis turėjo dulkėmis kvepiančią palėpę, užkištą senomis knygomis. Nors palėpė atrodė netvarkinga, senelis žinojo kiekvienos knygos vietą. Kiekvienos!

Vakarais sakydavo man:

„Beni, atnešk man Verno „Penkiolikos metų kapitoną“ iš trečios krūvos nuo lango, bus antra iš apačios.“

Ir tuomet skaitydavo balsu, vis pasitaisydamas ant nosies nusvirusius akinius. Tikriausiai esu girdėjęs visas knygas iš senelio palėpės, nes man labai patikdavo įsitaisyti seneliui ant kelių ir klausytis jo balso, nors nelabai ir suprasdavau, ką jis ten skaito.

Visai sutemus, senelis pirštu pastuksendavo į savo seniai nebeinantį įskilusį kišeninį laikrodį, kurį jam senų seniausiais laikais dovanojo močiutė, ir sakydavo: *„Beni, net didžiausias nuotykių ieškotojas virsta paprastu bulvių maišu, kai gerai neišsiparpia!“* – ir siųsdavo mane miegoti.

Niekaip nesuprasdavau, kaip jis gali pasakyti, kiek valandų, iš sugedusio laikrodžio... Bet mano senelis GALI daug neįprastų dalykų, apie kuriuos jau tuoj papasakosiu, todėl aš niekuo nesistebėjau.

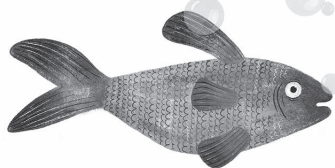
Žinoma, dabar seneliui ant kelių jau nebetelpu ir kartais jis paprašo, kad Žiulį Verną jam paskaityčiau aš.

Dar senelis turėjo karutį, kuriuo vežiodavo mane iki tvenkinio ir atgal, o aš išskėtęs rankas įsivaizduodavau, jog esu lėktuvo pilotas.

Taip pat turėjo dvi meškeres, vieną sau ir kitą – man.

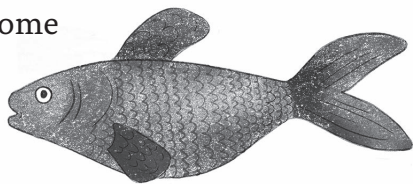
Vasaros rytais senelis pažadindavo mane baisiai anksti, vos saulei ėmus kilti.

Namelis jau kvepėdavo mėtų arbata. Sukirtę po sumuštinį su duona, sviestu ir olandišku sūriu, keliaudavome prie tvenkinio.

Ten prigaudydavome

kibirą karosiukų ir juos paleisdavome į kitą tvenkinį – „kad augtų ir daugintųsi“, kaip sakydavo senelis.

Senelis taip pat turėjo senas badmintono raketas, sutaisytas rožiniu siūlu – kitokio nerado, kaip pats sakė. Du kastuvus – nes dirbdavome visuomet kartu. Senus sunkius kariškus žiūronus, su kuriais stebėdavome paukščius ir besikeikiantį kaimyną, kuris, kaldamas namo dailylentes, plaktuku vis pataikydavo sau į pirštą.

„Po šimts pypkių, tikras *kaušigalvis*!“ – krizendamas sakydavo senelis ir eidavo padėti „tam kaušigalviui“.

Kai vasaromis būdavau su seneliu, atrodydavo, kad kiekviena diena kvepia uogienėmis ir žiogais. Gal žiogai ir nekvepia, bet vasara be jų – ne vasara!

Slaptas senelio ginklas

Be visų šių daiktų, senelis turėjo dar ką labai ypatingo. O tas kai kas ypatingas buvo senelio **slaptas ginklas**, kaip sakydavo jis pats. Na, bent jau vienas iš jo slaptų ginklų. Taip maniau AŠ.

Gerai nežinau, kada pirmą kartą išgirdau apie **KOJINĘ GREITUOLĘ**. Gal kai pirmą kartą ją pamačiau. O kada pamačiau – nežinau, nes taip seniai neatsimenu.

Buvo tai visai paprasta megzta vilnonė kojinė. Gal spalvų joje buvo kiek daugiau nei tų bobulių prie turgaus. Tos tai tikrai nuobodžios – pilkos arba rudos. Ne bobulės, o kojinės. Aišku, bobulės su kojinėmis irgi neatrodo labai linksmos. Jei būtų linksmos – megztų linksmas kojines. Kaip senelio.